

„S-a sfârșit!” - J. J. Rambach, Weiland

Verset călăuzitor: Ioan 19.30

Ioan 19.30: Deci, când a luat Isus oțetul, a spus: „S-a sfârșit!”; și, plecându-Și capul, Și-a dat duhul.

Extras din: „Prelegeri despre cele șapte cuvinte ale lui Isus pe cruce” de J. J. Rambach, Weiland profesor de teologie în Giessen¹, ținute în orfelinatul din Halle în 1725.

După ce a luat oțetul, Isus a spus: «S-a sfârșit!». Senzația dureroasă a setei și băutura de oțet care a urmat a fost ultima suferință, pe care Isus a trebuit să o îndure înainte de moartea Sa ... În acest al șaselea cuvânt se pune piatra de hotar, la care se termină suferințele trupului și ale sufletului Său; da, totodată, în el se pune coroana, ca să zicem așa, pe toate suferințele îndurate până atunci și se proclamă public împlinirea lor.

În limba greacă, această expresie constă dintr-un singur cuvânt: „*tetelestai*”, prin a cărei scurtime Mântuitorul nostru a vrut să ne arate că trebuie să ne întrebăm ce s-a împlinit, deoarece nu menționează nimic anume. Dacă comparăm cu aceasta exprimările anterioare ale Domnului Isus, putem învăța diferite lucruri din ele, pentru a face mai completă această exprimare scurtă. De exemplu, El spune în Luca 12.50: „Dar am un botez cu care să Mă botez, și cât de mult aștept să se îplinească!”. Astfel, putem să adăugăm aici: Botezul Meu de pe cruce este acum complet sau sfârșit. În Luca 18.31 El spune: „Toate cele scrise prin profeți despre Fiul Omului se vor împlini”. Așa că putem adăuga: S-au împlinit toate cele scrise de profeții despre Fiul Omului și despre smerirea Sa. În Ioan 17.4 Fiul îi spune Tatălui: „Am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac”. Deci, putem adăuga: Lucrarea este terminată. Putem spune chiar că în acest cuvânt este inclus tot ceea ce ține de dobândirea mântuirii noastre.

La fel cum marea lucrare a creației se încheie cu: „Și cerurile și pământul și toată oștirea lor au fost terminate” [Geneza 2.1], tot așa și lucrarea de răscumpărare, prin care creația a fost readusă la onoare, se încheie aici cu: „S-a sfârșit!”. Și așa cum Dumnezeu a terminat această lucrare în ziua a șasea și apoi s-a odihnit în ziua a șaptea, tot așa și Fiul lui Dumnezeu și-a împlinit lucrarea în ziua a șasea și apoi s-a odihnit în mormânt în ziua a șaptea. ... S-a împlinit ceea ce Dumnezeu hotărâse în sfatul Său veșnic să fie partea împlinită și partea suferită de Mântuitorul nostru în chipul de Rob pe care l-a luat. Era mâncarea Fiului lui Dumnezeu să facă această voie a Tatălui Său și să îplinească lucrarea Sa; El Însuși mărturisește aceasta în Ioan 4.34. În această împlinire a voinței lui Dumnezeu, El coborâse acum la nivelul cel mai de jos și devenise ascultător până la moarte, chiar moartea pe cruce, potrivit cu Filipeni 2.8.

---

¹ Cunoscut predicator serios al Cuvântului și compozitor talentat, care s-a născut la 25 februarie 1693 în Halle a. S. ca fiu de tâmplar și a fost chemat acasă la 19 aprilie 1735, după o slujire bogat binecuvântată.

Extrasul a fost trimis de un cititor al „Botschafter” din America, cu rugămintea de a-l pune la dispoziția altor cititori. Onorând această cerere, aș dori doar să subliniez faptul că (pe lângă câteva prescurtări) unele expresii mai puțin obișnuite și mai puțin ușor de înțeles astăzi au fost schimbate pentru a reflecta utilizarea modernă. (n.tr.: Adnotarea editorului Botschafter des Heils in Christo.)

S-a sfârșit ceea ce duhul profetic vestise anterior despre suferințele lui Hristos și despre smerirea Sa profundă, în parte prin modele; din acestea fac parte jertfirea lui Isaac, sacrificarea mielului pascal, înălțarea șarpelui de aramă, nenumăratele jertfe din serviciul levitic. S-a împlinit ceea ce s-a prezis despre trădarea Lui de către unul dintre ucenicii Săi (Psalmul 41.9), vânzarea Lui pentru treizeci de arginți (Zaharia 11.12-13). S-a împlinit ce s-a profețit despre părăsirea Lui de către toți ucenicilor Săi (Zaharia 13.7) și despre acuzarea Sa de către martori mincinoși (Psalmul 35.11). S-a împlinit ceea ce a fost scris despre scuiparea Lui (Isaia 50.6), despre batjocorirea Lui (Psalmul 22.7,8; 69.9), despre biciuirea Lui (Isaia 50.6), despre străpungerea mâinilor și picioarelor Lui pe cruce, despre împărțirea hainelor Lui, despre batjocorirea încrederii Lui în Tatăl Său ceresc. (Psalmul 22) S-a împlinit ce a fost anunțat în primul verset al Psalmului 22 despre părăsirea Lui de către Dumnezeu: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”. Pe scurt: tot ce se găsește în scrierile profeților cu privire la circumstanțele umilirii Sale era acum împlinit; ceea ce mai rămăsese era moartea și înmormântarea Sa, pentru care pregătirile și aranjamentele fuseseră deja făcute. Tot ce Legea cerea fusese îndeplinit. Legea cere să-L iubești pe Dumnezeu din toată inima ta, din tot sufletul tău ... și pe aproapele tău ca pe tine însuși. Oricine nu poate face aceasta este amenințat cu un blestem veșnic. Ei bine, Isus Hristos L-a iubit pe Tatăl Său din toată inima și din tot sufletul Său și în zelul Său pentru onoarea Lui, S-a mistuit pe Sine Însuși ca ardere-de-tot și, de asemenea, l-a iubit pe aproapele Său, atât pe prieteni, cât și pe dușmani, nu numai ca pe Sine Însuși, ci mai mult decât pe Sine Însuși.

În același timp, însă, El a îndurat toate pedepsele cu care ne amenința Legea ca și călcători ai ei și a devenit blestem și anatema pentru noi. În acest fel, tot ceea ce Legea putea cere a fost împlinit, iar acest înscris a fost șters cu sângele Mijlocitorului.

Acum se împlinise singura jertfă pentru păcat, care fusese reprezentată de toate jertfele din Vechiul Testament, în special de țapul care era înjunghiat în Ziua Ispășirii și al cărui sânge trebuia să fie dus în Sfânta Sfintelor de către marele preot. Aici era un sacrificiu mai bun decât acesta, un sacrificiu de o demnitate infinită, prin sângele căruia justiția lezată a lui Dumnezeu era împăcată în așa fel încât putea înceta să îi mai urmărească pe cei care o lezau. Într-adevăr, după ce blestemul a fost înlăturat, acum se făcea loc și spațiu pentru binecuvântarea care urma să vină peste națiuni, care nu constă numai în iertarea păcatelor și răscumpărarea fărădelegilor, ci și în facerea parte de Duhul Sfânt, care aprinde credința în sângele și jertfa ispășitoare a lui Isus Hristos, locuiește în inima omului, umple din nou mintea cu lumină și înțelepciune divină și voința cu o dragoste curată față de Dumnezeu și față de aproapele.

S-a împlinit ce era necesar pentru a distruge împărăția lui satan, căci cu călcâiul Său sângerând, această Sămânță a femeii a zdrobit capul șarpelui, i-a luat complet puterea de a-i acuza și domina pe cei credincioși și a rupt jugul tiranic al celui tare. ...

În ceea ce-i privește pe oamenii, ei au realizat tot ceea ce trebuia să se întâmple conform sfatului mai dinainte al lui Dumnezeu și al voci Lui, iar acum nu mai rămânea decât ca Fiul să-Și plece capul și să-Și încredințeze duhul în mâinile Tatălui Său ceresc. Astfel, ceea ce a început în Grădina Măslinilor s-a încheiat pe dealul Golgotei. ... Acolo s-a spus: „Paharul pe care Mi l-a dat Tatăl să nu-l beau?” (Ioan 18.11). Acum a fost băut în întregime, cu toate drojdiile sale amare. Acolo s-a spus: „Nu voia Mea, ci a Ta să se facă!” Acum, acest Slujitor credincios al lui Dumnezeu a putut spune: „Doamne, ceea ce ai poruncit s-a făcut”. Zelul Său pentru onoarea lui Dumnezeu și pentru mântuirea omenirii nu-L va lăsa să se odihnească până când nu va înlătura tot ceea ce încălca onoarea lui Dumnezeu și împiedica mântuirea noastră. Pentru că ceea ce nu ar fi împlinit El ar fi căzut asupra noastră, iar ceea ce nu ar fi fost plătit justiției divine, aceasta ar fi cerut de la noi până

la ultimul bănuț. Dar, slavă Domnului, suntem complet eliberați de această teamă prin „*tetelestai*” = s-a sfârșit. Ceea ce a promis Tatălui Său ceresc când a venit în această lume (Psalmul 40.7,8; Evrei 10.5-9): „Iată, Eu vin ca să fac voia Ta”, El a împlinit cu credincioșie și a împlinit toate planurile lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră.

În Luca 17.10 se spune despre noi: „Când veți face toate cele poruncite vouă, spuneți: «Suntem niște robi nevrednici; am făcut ce eram datori să facem»”; dar acest mare și credincios Slujitor al lui Dumnezeu nu face parte din numărul slujitorilor nevrednici. După ce Și-a terminat lucrarea, El așteaptă răsplata promisă, iar Tatăl Său Cel drept, care a poruncit ca lucrătorului să i se dea plata, nu o va refuza Fiului Său. Făgăduința din Isaia 53.11-12: „Va vedea din rodul muncii sufletului Său și va fi satisfăcut. Prin cunoștința Lui, Robul Meu cel drept va îndreptăți pe cei mulți și va purta nelegiuirile lor”, se va împlini acum în mod neîndoielnic. În virtutea cuvântului: „S-a sfârșit!”, satana este obligat să predea fiecare suflet care se decide să slujească Domnului său de drept, indiferent cât de adânc se află în fălcile sale. „S-a sfârșit!” îi rupe toate cătușele și legăturile, oricât de încurcate și încâlcite ar fi ele. Satan îi prezintă sufletului pocăit marea listă de păcate: „Uite, tu ai practicat răul acesta și acela, nu numai că ai avut acest gând păcătos, dar l-ai și dus la îndeplinire; nu numai că ai nutrit această și acea poftă rușinoasă, dar ai și dus-o la îndeplinire. Prin urmare, ești un copil al morții și al condamnării!”. Oh, ține-te strâns, deși tremuri și te cutremuri, de cuvântul de bucurie al victoriei Mântuitorului tău și lăsa ca „S-a sfârșit!” al Lui să te trezească la credință în Numele Lui! Legea nu poate nici să îplinească, nici să desăvârșească ceva, nu poate satisface conștiința și nici să garanteze harul lui Dumnezeu. Dar despre Mântuitorul nostru se spune că „printr-o singură jertfă i-a desăvârșit pentru totdeauna pe cei sfințiți” (Evrei 10.14). El strigă către fiecare suflet chinuit, zdrobit la vederea păcatelor sale: „Eu ți-am plătit datoriile și ți-am deschis calea spre tronul harului. Te-am răscumpărat de sub puterea păcatului și a lui satan. ... Am frânt puterea iadului. Prin moartea Mea, moștenirea întregii glorie a lui Dumnezeu a devenit partea ta, astfel încât poți fi pe deplin sigur de ea și să nu ai nicio îndoială că Tatăl Meu îți va fi de acum înainte devotat cu aceeași dragoste cu care Mă îmbrățișează pe Mine, singurul Său Fiu născut. Îmi voi încheia lucrarea în tine și în cele din urmă te voi lua la Mine, pentru ca tu să poți vedea gloria Mea, pe care Mi-a dat-o Tatăl.

Poate că este cineva aici care a ajuns să creadă în Numele Fiului lui Dumnezeu, dar care se chinuie cu îngrijorări neliniștitoare în privința perseverenței sale până la sfârșit și care se gândește adesea în sinea lui: „O, dacă aș rămâne și eu credincios până la sfârșit! Simt marea mea slăbiciune și mă îngrijorez dacă nu cumva voi succomba într-o zi”. ... Dar iată, există un Om al cărui nume este Boaz (adică: în el este tăria), despre care este scris în modelul din Cartea Rut capitolul 3.18: „Omul acesta nu se va odihni până nu va fi terminat lucrul în ziua aceasta”. - El te va conduce când vei trece prin toate capcanele și plasele lumii seducătoare, te va purta când vei avea parte de adversități și moarte și te va ține tare până la sfârșit. El te va prezenta nepătat și fără vină înaintea feței Tatălui Său, în pace, pentru ca tu să-L poți lauda și slăvi veșnic pentru toată credincioșia arătată față de tine.

Iar dacă este cineva care se îngrijorează nu numai de propria stabilitate și binecuvântare, ci și de întreaga Biserică a lui Isus Hristos, cum vor decurge lucrurile cu ea și cum se vor împlini marile făgăduințe care i-au fost date și a căror împlinire este încă așa de slab vizibilă - el poate fi sigur că în cuvântul: „S-a sfârșit!” s-a pus deja temelie pentru împlinirea tuturor promisiunilor lui Dumnezeu, pe care El le-a dat Bisericii Sale. Așa cum cu privire la Capul binecuvântat al Bisericii s-a împlinit tot ceea ce trebuia să se îplinească, tot așa și cu privire la trupul Său sfințit se va împlini tot ceea ce este scris despre el și nici unul dintre toate cuvintele bune pe care le-a rostit

Dumnezeu nu va cădea pe pământ ... Și, în sfârșit, potrivit cu Apocalipsa 21.6, de pe tron va răsună glasul: *gegone* = s-a împlinit. „Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul”. Prin urmare, putem să ne bucurăm de aceasta și să cântăm în avans un cântec de triumf și aleluia. Fiecare să fie preocupat, în ceea ce-l privește, să aibă mereu înaintea ochilor țelul său final, motivul pentru care Dumnezeu l-a așezat în această lume și să aibă grijă să-și încheie alergarea cu bucurie și să păstreze credința și o conștiință bună.

Da, „S-a sfârșit!”, dar să nu uiți nicicând,
Inima mea, acest rostit cuvânt,
Pe cruce, de Isus, când a murit,
Când mântuirea ta a dobândit.
Fiindcă totul fost-a-nfăptuit,
De-acum El poate spune: „S-a-implinit!”

Pe cruce-acolo s-a-implinit, văzând,
Și Legea, și-al profeților cuvânt;
Ceea ce noi nicicum n-am reușit,
A săvârșit atunci Cel răstignit.
Ce Dumnezeu din veci a plănuit,
Prin moartea lui Hristos s-a împlinit.

Titlul în original: „*Es ist vollbracht*”, Botschafter des Heils in Christo 80 (1932)